

“Return unto Me ... That I May Heal You”

By Elder S. Mark Palmer
Of the Presidency of the Seventy

Tulge tagasi minu juurde, et ma võiksin teid terveks teha

Vanem S. Mark Palmer
Seitsmekümne juhatusest

April 2025 general conference

*There is rejoicing in heaven over those who return.
It is not too late for you to come back.*

Taevas tuntakse tagasituliijate üle rõõmu. Teie jaoks ei ole liiga hilja, et tagasi tulla.

We once lived in a home surrounded by majestic trees. Next to the entrance was a beautiful willow tree. One sad night a mighty storm blew, and the willow came crashing down. It lay on the ground with its roots pulled out and was a sorry sight.

I was ready to rev up the chainsaw and cut the tree up for firewood when our neighbour came running out to stop me. He chastised me for giving up on the tree, and he emphatically urged us not to get rid of it. He then pointed to one root still in the ground and said that if we propped the tree up, cut off its branches, and nourished it, the roots would take hold once again.

I was sceptical and doubted how a tree so obviously fallen and in trouble could possibly survive and come back to life. I reasoned that even if it did begin growing again, it would surely not survive the next storm. But knowing our neighbour believed the tree still had a future, we went along with the plan.

And the result? After some time, we saw signs of life as the tree began to take root. Now, 12 years later, the tree is vibrant and full of life, with strong roots, and once again contributing to the beauty of the landscape.

While I meet Saints around the world, I am reminded of this willow tree and how there is hope even when all seems lost. Some once had testimonies of the gospel that were strong and vibrant like the willow. Then, for uniquely personal reasons, those testimonies became weakened, leading to a loss of faith. Others hang on with the

Me elasime kunagi kodus, mille ümber kasvasid väarikad puud. Välisukse kõrval oli kaunis paju. Ühel õnnetul ööl puhus vägev torm ja paju kukkus raginaga maha. See lebas maapinnal väljakistud juurtega ja seda oli kurb vaadata.

Ma olin juba valmis mootorsaagi käivitama ja puud küttepuidudeks saagima, kui meie naaber mind takistama tormas. Ta noomis mind, et ma puu osas alla andsin, ja õhutas hoolivalt, et me seda ei hävitaks. Seejärel osutas ta juurele, mis veel mullas oli, ja ütles, et kui me puud toestaksime, oksad maha lõikaksime ja seda toidaksime, võtaksid juured taas võimust.

Ma olin skeptiline ja kahtlesin, kuidas võiks nii ilmselt langenud ja kahju saanud puu selle üle elada ja ellu ärgata. Ma argumenteerisin, et isegi kui see hakkaks uuesti kasvama, ei elaks ta kindlasti üle järgmist tormi. Kuid teades, et meie naaber uskus, et puul on veel tulevikku, läksime plaaniga kaasa.

Ja mis sellest sai? Läks veidi aega, kui me nägime elumärke, kuna puu oli hakanud juurduma. Nüüd, 12 aastat hiljem, on puu südi ja elujõuline, sel on tugevad juured ning see kaunistab taas maastikku.

Maaailmas pühadega kohtudes meenub mulle see paju ning mõte, et lootus püsib ka siis, kui kõik näib olevat kadunud. Osade tunnistus evangeliumi kohta oli kunagi sama südi ja elujõuline nagu see paju. Seejärel, ainulaadselt isiklikel põhjustel, see tunnistus nõrgenes, misjärel kadus ka usk. Teised peavad vastu õhkõrnu juuri evangee-

slimmest of roots tapping into gospel soil.

Yet again and again, I am inspired by the stories of so many who have chosen to renew their discipleship and come back to their Church home. Rather than discarding their faith and belief like worthless firewood, instead they have responded to spiritual promptings and loving invitations to return.

I attended a stake conference in Korea where a returning member shared: “I thank the brothers for their willingness to accept my lack of faith and my weakness, for reaching out to me, and for the members who are always so kind to me. I still have a lot of friends around me who are less active. It’s funny, but they tell each other to go back to the Church to get their faith back. I think maybe they are all longing for faith.”

To all who are longing for faith, we invite you to come back. I promise your faith can be strengthened as you once again worship with the Saints.

A former missionary from Africa wrote a senior Church leader, apologising and seeking forgiveness for being offended by his teachings about a certain cultural tradition, which then led him to leave the Church. He humbly expressed: “Sadly, the fact that I took offense 15 years ago has made me pay an extremely heavy price. I lost so much—much more than I ever imagined. I am deeply embarrassed by the harm I may have caused along the way, but above all else I am pleased that I have found my way back.”

To all who recognise what you have lost, we invite you to come back so you can once again taste the joyous fruit of the gospel.

A sister in the United States was gone from the Church for many years. Her story of coming back includes powerful lessons for parents and family members who anguish over loved ones who step away. She wrote:

“I could list a myriad of reasons for why I walked away from the Church, the gospel, and in a way, my family. But they really don’t matter. I didn’t make one big decision to leave the Church—I probably made a thousand choices. But one thing I have always known is that my parents did make one big decision, and they stuck to it. They decided to love me.

“I couldn’t possibly know how many tears have been shed, how many sleepless nights, nor how many heartfelt pleading words of prayer have been uttered on my behalf. They didn’t call

liumi pinnasesse ajades.

Mind inspireerivad ikka ja jälle lood paljudest, kes on otsustanud taas jüngriks saada ja oma Kiriku kodusse naasta. Selle asemel et oma usku ja tõekspidamisi väärtusetute küttepuidena kõrvale heita, on nad vastanud vaimsetele õhutustele ja armastavatele kutsetele uuesti tagasi tulla.

Ma osalesin Koreas vaiakonverentsil, kus üks tagasipöörduv liige ütles: „Ma tänan vendi, et nad minuga ühendust võtsid ning on nõus mu nõtra usku ja mu nõrkust aktsepteerima, ning liikmeid, kes on minu vastu alati nii lahked. Mul on endiselt palju sõpru, kes on väheaktiivsed. Naljakal kombel innustavad nad üksteist tagasi Kirikusse minema, et oma usku tagasi saada. Võib-olla igatsesid nad kõik usu järele.”

Kõik teie, kes te usu järele igatsete, me kutsume teid tagasi. Ma luban, et teie usk võib saada tugevamaks, kui te taas koos pühadega Jumalat kummardate.

Üks endine Aafrikast pärit misjonär kirjutas ühele Kiriku kõrgemale juhile ning vabandas ja palus andeks, et oli solvunud tema teatud kultuuritraditsioonide-teemaliste õpetuste peale ja siis Kirikust ära läinud. Ta ütles alandlikult: „See tõsiasi, et ma 15 aastat tagasi solvusin, on pannud mind kahjuks maksma äärmiselt ränka hinda. Ma jäin nii paljust ilma – palju enamast, kui iial ette kujutasin. Mul on tõsiselt piinlik, kui olen sellega seoses kahju tekitanud, kuid tunnen eelkõige heameelt, et olen leidnud tee tagasi.”

Me kutsume kõiki, kes on märganud, millest nad on ilma jäänud, tagasi tulema, et saaksite taaskord maitsta rõõmurohket evangeeliumivilja.

Üks õde Ameerika Ühendriikides oli Kirikust palju aastaid eemal. Tema tagasitulekuloos on vägevaid õppetunde lapsevanematele ja pere liikmetele, kes lahkunud lähedaste pärast ahastavad. Ta kirjutas:

„Ma võiksin loetleda lugematul hulgal põhjuseid, miks ma Kirikust, evangeeliumist ja teatud mõttes ka oma perest eemaldusin. Kuid sel pole tegelikult tähtsust. Ma ei langetanud ühte suurt otsust, et Kirikust lahkuda, tegin ilmselt tuhat valikut. Kuid olen alati teadnud, et mu vanemad tegid ühe suure otsuse ja jäid sellele kindlaks. Nad otsustasid mind armastada.

Ma ei või iial teada, kui palju pisaraid on minu nimel valatud, kui palju on olnud magamata öid või kui palju südantliigutavaid palvesõnu. Nad ei juhtinud tähelepanu minu pattudele, vaid

me out on my sins; rather, they called out to me in my sinfulness. They didn't make me feel unwelcome in their home and at family gatherings; any of those feelings were of my own doing. Instead, they continued to welcome me. They must have seen my light dim over time. But they knew that the person I was back then was just a shadow of who I was yet to become.

"Just as my path away from the Church was complex, so was my way back. But one thing that was not hard about coming back was the feeling of being back home where I belong."

My message today is especially to all who once felt the Spirit but question whether there is a way back or a place for you in the restored Church of Jesus Christ. It is also for any who are barely hanging on or who are tempted to step away.

This message is not a challenge, and it is not a condemnation. It is an invitation, extended with love and a sincere desire to welcome you back to your spiritual home.

I have prayed that you will feel the witness of the Holy Ghost as you now hear this loving invitation and magnificent promise from our Saviour, Jesus Christ:

"Will ye not now return unto me, and repent of your sins, and be converted, that I may heal you?"

Every week many are responding to the Saviour's invitation by returning to discipleship and Church activity, quietly and humbly seeking the healing that Jesus promises. And contrary to narratives which sometimes circulate, record numbers of our young people are choosing to stay strong and to grow their faith in Jesus Christ.

When some of Jesus's followers in Capernaum found His teachings hard and chose to leave, He turned to His Apostles and asked, "Will ye also go away?"

This is the question we each must answer as we face our individual times of testing. Peter's response to Jesus is timeless and resounding: "To whom shall we go? thou hast the words of eternal life."

So as you consider the Saviour's invitation to return unto Him, what might you learn from the story of the willow tree?

The journey back is often not easy or comfortable, but it is worth it. When our willow was stood back up, all its branches were cut away. It

pigem pöörasid mulle tähelepanu minu pattudele vaatamata. Nad ei pannud mind tundma, et ma pole nende kodus ja perekondlikel koosviibimistel oodatud. Kõik sellised tunded olid minu enda tekitatud. Selle asemel olin ma jätkuvalt teretunud. Tõenäoliselt nägid nad mu valgust aja jooksul tuhmumas. Kuid nad teadsid, et see inimene, kes ma tookord olin, oli vaid selle vari, kes minust oli saamas.

Nii nagu mu rada Kirikust eemale oli keeruline, nii oli ka mu tagasitee. Kuid oli üks asi, mis polnud tagasituleku juures raske. See oli tunne, et olen jälle kodus, kuhu kuulun."

Minu tänane sõnum on mõeldud eriti kõigile neile, kes on kunagi Vaimu tundnud, kuid kahtlevad, kas neil on tagasiteed või neile leidub koht Jeesuse Kristuse taastatud Kirikus. See on ka neile, kes vaevu vastu peavad või kes tunnevad kiusatust eemale jääda.

See sõnum ei ole väljakutse ega ka hukkamõist. Ma esitan selle kutse armastuse ja siira sooviga teid taas teie vaimses kodus vastu võtta.

Ma olen palvetanud, et te võiksite tunda Püha Vaimu tunnistust, kui te kuulete nüüd meie Päästja Jeesuse Kristuse järgmist armastavat kutset ja hunnitut lubadust:

„Kas te nüüd tulete tagasi minu juurde ja parandate meelt oma pattudest ning pöördute usule, et ma võiksin teid terveks teha?"

Paljud vastavad igal nädalal Päästja kutsele ning naasevad jüngriteele ja saavad Kirikus taas aktiivseks, otsides vaikselt ja alandlikult Jeesuse lubatud tervenemist. Ja vastupidiselt vahel liikuvatele juttudele otsustab rekordarv meie noori jääda tugevaks ja suurendada usku Jeesusesse Kristusesse.

Kui osa Jeesuse järgijaid Kapernaumas Ta õpetusi kõvaks pidasid ja lahkuda otsustasid, pöördus Ta oma apostlite poole ja küsis: „Kas ka teie tahate ära minna?"

Sellele küsimusele peab vastama igaüks, kui meid eri aegadel järele proovitakse. Peetrus vastas Jeesusele ajatult ja kaikuvalt: „Kelle juurde me läheme? Sinul on igavese elu sõnad."

Mida õppida paju loost, kui kaalute Päästja kutset taas Tema juurde naasta?

Tagasitee pole sageli kerge ega mugav, kuid on seda väärt. Kui meie paju uuesti püsti tõsteti, lõigati sellelt kõik oksad. See ei olnud ilus. Ka

was not pretty. We too may feel vulnerable as we discard old ways and are stripped of pride. Focusing your faith on Jesus Christ and His gospel—the trunk and the roots—will give you the hope and the courage to take that first step back.

It took many years for our willow to regain its former strength and beauty. Now it is even stronger and more beautiful than before. Be patient as your faith and testimony also grow. This includes not taking offense at thoughtless comments like “Where have you been all these years?”

The willow would never have survived without constant care and nourishment. You will nourish your faith and your testimony as you feast at the sacrament table each week and as you worship in the house of the Lord.

Just as the willow needed sunshine for its branches and leaves to grow again, so your testimony will grow as you stay sensitive to the feelings and the witness of the Spirit. Learn from Amulek, who described his time as a less-active member by saying, “I was called many times and I would not hear.”

My neighbour knew what the willow could once again become. So too the Lord knows your divine potential and what your faith and your testimony can become. He will never give up on you. Through the Atonement of Jesus Christ, all that is broken can be healed.

I witness that there is rejoicing in heaven over those who return. You are needed, and you are loved. I testify that Jesus Christ is our Saviour and that He blesses all who return unto Him with greater peace and with great joy. His arms of mercy are not folded but are open and extended to you. It is not too late for you to come back. With all the love in our hearts, we welcome you home. In the name of Jesus Christ, amen.

meie võime tunda end haavatavana, kui loobume vanast käitumisest ja riietume lahti uhkusest. Kui te koondate oma usu Jeesusele Kristusele ja Tema evangeeliumile – tüvele ja juurtele –, annab see teile lootust ja julgust astuda see esimene samm tagasituleku suunas.

Kulus aastaid, enne kui meie paju oma endise jõu ja ilu tagasi sai. Nüüd on see veelgi tugevam ja ilusam kui varem. Olge kannatlikud, kuna ka teie usk ja tunnistus kasvavad. See tähendab ka seda, et te ei solu selliste mõtlematute kommentaaride peale, nagu: „Kus sa kõik need aastad olnud oled?”

See paju poleks ilma pideva hoolitsuse ja kosutusega ellu jäänud. Teie kosutate oma usku ja tunnistust, kui toitute igal nädalal rõõmuga sakramendilaua ääres ja kummardate Issanda kojas.

Nii nagu paju vajas päikest, et selle oksad ja lehed taas kasvama hakkaksid, nõnda kasvab ka teie tunnistus, kui te Vaimu tundmisele ja tunnistusele tundlikuks jääte. Võtke õppust Amulekilt, kes kirjeldas oma aega väheaktiivse liikmena öeldes: „Mind kutsuti palju kordi ja ma ei tahtnud kuulda.”

Mu naaber teadis, mis sellest pajust taas saada võis. Ka Issand teab teie jumalikku potentsiaali, ning milliseks teie usk ja tunnistus võivad saada. Ta ei anna teie suhtes kunagi alla. Jeesuse Kristuse lepituse kaudu saab kõike katkist terveks teha.

Ma tunnistan, et taevas tuntakse tagasituli-jate üle rõõmu. Teid vajatakse ja teid armastatakse. Ma tunnistan, et Jeesus Kristus on meie Päästja, ja et Ta õnnistab kõiki, kes Tema juurde naasevad suurema rahu ja suure rõõmuga. Tema halastuse käed ei ole ristis, vaid on avali ja teie poole sirutatud. Teie jaoks ei ole liiga hilja, et tagasi tulla. Kogu armastusega meie südames tervitame teid koju. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.